

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 248/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť E. R., zastúpenej advokátom JUDr. Rastislavom Urbánim, advokátska kancelária URBÁNI & Partners s. r. o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16 Co 435/2013-268 z 13. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. apríla 2014 doručená sťažnosť E. R. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 16 Co 435/2013-268 z 13. februára 2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že žalobou podanou 22. júna 2010 sa žalobca (Slovenská republika, Detská fakultná nemocnica s poliklinikou Banská Bystrica) v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 80/2010 domáhal od sťažovateľky v procesnom postavení žalovanej zaplata sumy 7 035,03 € z titulu nedodržania zmluvného dojednania vyjadreného v „*Dohode o zvýšení kvalifikácie*“ z 3. septembra 2007. V zmysle dojednania v označenej zmluve sa žalobca ako zamestnávateľ sťažovateľky zaviazal umožniť jej zvýšiť si kvalifikáciu v odbore „*pediatrická reumatológia*“ a to poskytnutím pracovného voľna, náhrady mzdy a úhrady ďalších nákladov spojených so štúdiom, a sťažovateľka sa zaviazala zotrvať v pracovnom pomere u žalobcu po dobu 5 rokov po úspešnom vykonaní skúšky. Sťažovateľka vykonala odbornú skúšku v špecializačnom odbore „*pediatrická reumatológia*“ 25. júna 2008, takže jej pracovný pomer u žalobcu mal trvať do 25. júna 2013, avšak sťažovateľka mala ukončiť pracovný pomer u žalobcu výpoveďou z 28. mája 2009 bez udania dôvodu, takže jej pracovný pomer sa po uplynutí výpovednej doby u žalobcu skončil 31. júla 2009.

V konaní pred okresným súdom sťažovateľka nespochybnila uvedené tvrdenia žalobcu, ale jej obrana sa zakladala na konštatovaní, že v zmysle § 155 ods. 6 písm. d) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce nie je povinná uhradiť žalobcovi ním uplatnenú sumu za zvýšenie si kvalifikácie, pretože žalobca ako jej zamestnávateľ nevyužíval v posledných 12 mesiacoch počas najmenej 6 mesiacov kvalifikáciu, ktorú si ako zamestnanec zvýšila. Okresný súd po vykonanom dokazovaní, v zmysle záverov ktorého mala sťažovateľka v období po zvýšení kvalifikácie v skutočnosti vykonávať prax lekára v odbore „*pediatrická reumatológia*“ [vyplýnuť to malo napr. z výpovedí svedkov, z lekárskeho správ na ktorých sťažovateľka mala používať odtlačok pečiatky s označením funkcie „*pediater – reumatológ*“, z „*pridelenia číselného kódu lekára*“ Úradom pre dohľad

nad zdravotnou starostlivosťou“ (ďalej aj „úrad“) a pod., bližšie pozri s. 4 rozsudku, pozn.], rozsudkom č. k. 10 C 80/2010-136 z 28. apríla 2011 žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť mu žalovanú sumu s príslušenstvom a uhradiť mu trovy konania. Na podklade odvolania sťažovateľky, ktorým namietala neunesenie dôkazného bremena žalobcom, pretože nepreukázal, že by s ňou uzavrel dodatok k pracovnej, predmetom ktorého by bola zmena jej pracovnej náplne v súlade so zvýšenou kvalifikáciou, krajský súd uznesením sp. zn. 16 Co 237/2011 z 13. októbra 2011 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom konštatoval, že okresný súd nezohľadnil, že sťažovateľka svoj záväzok voči žalobcovi ako zamestnávateľovi po zvýšení kvalifikácie sčasti splnila, keď zotrvala v pracovnom pomere 13 mesiacov z dohodnutej doby 5 rokov. Uvedená skutočnosť mala zakladať „... dôvod na pomerné zníženie povinnosti odporkyne nahradiť navrhovateľovi uplatnené náklady...“.

Následne okresný súd rozsudkom č. k. 10 C 80/2010-205 z 25. júla 2012 v intenciách uznesenia krajského súdu čiastočne vyhovel žalobnému návrhu žalobcu a sťažovateľke uložil zaplatiť mu sumu 5 482,40 € s príslušenstvom a vo zvyšku žalobcom uplatnený nárok zamietol. V odvolaní podanom proti predmetnému rozsudku okresného súdu sťažovateľka namietala jednak nedostatok aktívnej legitímácie na strane žalobcu a jednak poukázala na listinný dôkaz – vyjadrenie Všeobecnej zdravotnej poisťovne (ďalej len „poisťovňa“) z 23. augusta 2012, v zmysle ktorého sťažovateľka nebola v predmetnej poisťovni v rozhodnom období „... nahlásená ako lekár v špecializačnom odbore pediatriká reumatológia“. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 16 Co 11/2013 z 29. januára 2013, ktorým rozsudok okresného súdu z 25. júla 2012 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, „... pretože účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom“, keďže krajský súd pri hodnotení otázky aktívnej procesnej legitímácie žalobcu vychádzal z právneho názoru, „... o ktorom okresný súd pri zisťovaní skutkovej a právnej stránky veci neuvažoval a účastníci konania sa mali možnosť vyjadriť až v odvolacom konaní“, a teda „Za stavu, kedy je rozsudok okresného súdu postihnutý vadou označenia účastníka konania na strane navrhovateľa a keď treba odstraňovať pochybnosti o tom, či vzhľadom na označenie účastníka pri podaní návrhu sú splnené podmienky konania a či ide o odstrániteľnú vadu, bolo potrebné

rozhodnutie okresného súdu z vyššie uvedených dôvodov zrušiť, pretože ide o situáciu, kedy postupom okresného súdu, ktorý sa riadne nevysporiadal s podmienkami konania, bola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom“.

Po vrátení veci okresnému súdu bolo vo veci opäť rozhodnuté rozsudkom č. k. 10 C 80/2010-244 z 15. marca 2013, ktorým okresný súd po oprave v označení žalobcu uložil sťažovateľke zaplatiť mu sumu 5 482,40 € s príslušenstvom a vo zvyšku žalovaný nárok zamietol s odôvodnením, že keďže „... *odvolací súd zrušil predchádzajúci rozsudok okresného súdu len z dôvodu nejasnosti ohľadne procesného označenia navrhovateľa a uvedeným bol tento nedostatok s odôvodnením odstránený, rozhodol súd o v merite sporu v súlade s rozsudkom č. k. 10 C/80/2010-205 zo dňa 25. júla 2012, ktorým v zmysle predtým uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu ohľadne výpočtu nároku návrhu čiastočne vyhovel a vo zvyšku návrh zamietol“.* V podanom odvolaní proti označenému rozsudku okresného súdu sťažovateľka apelovala na nesprávny záver o aktívnej legitímácii žalobcu a vyjadrila svoj nesúhlas s postupom okresného súdu v tejto otázke, keď podľa jej názoru nesprávne pripustil „zmenu účastníka“, zatiaľ čo mal rozhodnúť o žalobnom návrhu vo vzťahu k pôvodne označenému žalobcovi, a súčasne sťažovateľka poukázala opäť aj na listinný dôkaz, a to na vyjadrenie poisťovne z 23. augusta 2012.

O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd napádaným rozsudkom sp. zn. 16 Co 435/2012 z 13. februára 2014, ktorým v merite veci krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu z 13. marca 2013, pričom oba tieto rozsudky nadobudli právoplatnosť 1. apríla 2014.

V sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovateľka namieta neúplnosť a neodôvodnenosť rozsudku krajského súdu, ktorý sa podľa jej názoru nevysporiadal s ňou predloženým listinným dôkazom, a to s potvrdením poisťovne z 23. augusta 2012, z ktorého má vyplývať, že v období po zvýšení kvalifikácie v odbore pediater – reumatológ nebola pre tento odbor vedená v príslušnej poisťovni ako lekár a súčasne v tomto smere, pokiaľ ide o zmenu pracovnej náplne, s ňou ani žalobca ako jej zamestnávateľ neuzavrel dodatok k jej pracovnej zmluve, z čoho ma v konečnom dôsledku podľa sťažovateľky vyplývať, že v čase

po zvýšení jej kvalifikácie vykonaním odbornej skúšky v špecializačnom odbore „pediatrická reumatológia“ nebola pre tento odbor ani využívaná zamestnávateľom, t. j. žalobcom, pričom v tejto súvislosti sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Tento dôkaz súdy nevyhodnotili v rámci rozhodovacej činnosti a zostal de facto nepovšimnutý, hoci v konaní navrhovateľ tvrdil opak vo svedeckej výpovedi J. N.,... z pojednávania konaného dňa 08.02.2011, kde na otázku súdu uviedol „Neviem, že bol problém s preplácaním receptov vystavených odporkyňou Všeobecnou zdravotnou poisťovňou. Po získaní špecializácie lekára žiada nemocnica Banskobystrický samosprávny kraj o pridelenie ambulantných hodín, oznámi to úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a zdravotnej poisťovni. Ak sa takýto problém vyskytol, bol len technický. V prvom rade je záujmom nemocnice, aby boli všetci lekári riadne zaregistrovaní v poisťovni lebo inak stráca peniaze.“

Uvedená účelová a nepravdivá výpoveď zjavne nekorešponduje so skutkovým stavom, keď sťažovateľ nebol zaregistrovaný v zdravotnej poisťovni, a potom aj tvrdenie, že „výkony odporkyne zodpovedali jej pracovnej náplni podľa pracovnej zmluvy“ nezodpovedá realite, pretože takáto pracovná náplň z jej pracovnej zmluvy nevyplýva.

Týmto vyjadrením bol popretý dôkaz zabezpečený skôr - „Oznámenie z 19.09.2008“, ktorým podľa vyjadrenia navrhovateľa z 21.12.2010 preukazoval evidenciu odporcu vo Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s.. Vzhľadom na dôkaz - vyjadrenie z 23.08.2012 je zrejmé, že sa jednalo o dôkaz nepravdivý!»

Okrem toho sťažovateľka tiež namieta nesprávnosť záverov krajského súdu, ktorý verifikoval postup, resp. rozhodnutie okresného súdu v otázke aktívnej legitímácie žalobcu.

Sťažovateľka v sťažnosti tiež uviedla:

„V danej veci podľa názoru sťažovateľa krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu relevantne neodôvodnil, vyslovil iné právne názory ako v skoršom zrušujúcom rozhodnutí, jeho rozhodnutie je arbitrárne a svojvoľné a odôvodnenie ako celok splňa parametre nezákonného odôvodnenia v rozpore s § 157 ods. 2 OSP, a nie je teda ústavne akceptovateľné. ...

Hoci sťažovateľ využil všetky dostupné opravné prostriedky, napokon v rozpore s predošlými závermi Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudok okresného súdu potvrdil, pričom sa zjavne odchyľil od svojich prvotných záverov. V prvom rade sa konštatovalo, že kvalifikácia nebola využívaná a sťažovateľka pracovala 13 mesiacov po zvýšení kvalifikácie, avšak v poslednom rozsudku krajský súd už túto skutočnosť popiera, hoci to uznal aj okresný súd. Keďže zamestnávateľ neuzavrel so sťažovateľkou dodatok k pracovnej zmluve. Závery o využívaní zvýšenej kvalifikácie sú ničím neodôvodnené.

Krajský súd v tej istej veci vyslovil 2 rôzne právne názory bez toho, aby ich dôsledne a náležite zdôvodnil s ohľadom na právny aj skutkový stav veci a zrozumiteľne vysvetlil, prečo zmenil svoj pôvodný názor. Považujeme rozhodnutie za nedostatočne zdôvodnené, nakoľko ani okresný ani krajský súd pre sťažovateľku zrozumiteľným spôsobom nevysvetlili, na čom postavili svoje rozhodnutie.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 16 Co/435/2013-268 právoplatným dňa 01.04.2014 a vykonateľným 05.04.2014, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10 C/80/2010-244 vo veci samej porušil základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň navrhuje zrušenie tohto rozsudku a vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie.

Sťažovateľka požaduje náhradu trov konania pred Ústavným súdom SR voči porušovateľovi tak, ako vyplýva z priloženého vyčíslenia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo preskúmanie, či rozsudkom krajského súdu č. k. 16 Co 435/2013-268 z 13. februára 2014 došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V súvislosti so sťažovateľkou namietaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery

všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

Krajský súd svoj rozsudok odôvodnil takto:

«Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal v rozsahu podaného odvolania podľa ust. § 212 ods. 1 OSP a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil ako vecne správne a vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania zmenil podľa § 220 OSP.

Podľa § 155 ods. 1 zák. č. 311/2001 Z. z., v znení platnom do 31. 12. 2008, (ďalej len „Zákonník práce“) zamestnávateľ môže so zamestnancom uzatvoriť dohodu, ktorou sa zamestnávateľ zaväzuje umožniť zamestnancovi zvýšenie kvalifikácie poskytovaním pracovného voľna, náhrady mzdy a úhrady ďalších nákladov spojených so štúdiom, a zamestnanec sa zaväzuje zotrvať po skončení štúdia u zamestnávateľa určitý čas v pracovnom pomere alebo mu uhradiť náklady spojené so štúdiom, a to aj vtedy, keď zamestnanec skončí pracovný pomer pred skončením štúdia. Dohoda sa musí uzatvoriť písomne, inak je neplatná.

Podľa § 155 ods. 3 Zákonníka práce celková dohodnutá doba zotrvania v pracovnom pomere nesmie prekročiť päť rokov. Najvyššia suma úhrady vynaložených nákladov nesmie prekročiť tri štvrtiny celkovej sumy vynaložených nákladov. Ak zamestnanec splní svoj záväzok iba sčasti, povinnosť nahradiť náklady sa pomerne zníži.

Podľa § 155 ods. 6, písm. d) Zákonníka práce, povinnosť zamestnanca na úhradu nákladov nevzniká, najmä ak zamestnávateľ nevyužíval v posledných 12 mesiacoch počas najmenej šiestich mesiacov kvalifikáciu, ktorú si zamestnanec zvýšil.

Ako uviedol krajský súd už v predošlom zrušujúcom rozhodnutí č. k. 16 Co/237/2011 - 176 z 13. 10. 2011, medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že dňa 03. 09. 2007 uzavreli platnú písomnú dohodu o zvýšení kvalifikácie v zmysle § 155 ods. 1, 2 Zákonníka práce. Nebola medzi nimi sporná ani skutočnosť, že po tom, ako odporkyňa nadobudla odbornú spôsobilosť v odbore pediatrika traumatológia 25.06.2008 jej pracovný pomer

u navrhovateľa trval do 31. 07. 2008, kedy uplynula výpovedná lehota na základe výpovede z pracovného pomeru, ktorú dala odporkyňa. Z obsahu tejto výpovede zo dňa 27.05.2009 vyplýva, že odporkyňa dala výpoveď z pracovného pomeru bez uvedenia dôvodu (č.1. 17 súdneho spisu). Dôvody, ktoré odporkyňa uviedla po začatí konania na svoju obranu ohľadne nevyužívania jej kvalifikácie v čase rozviazania pracovného pomeru neuvádzala. Okresný súd z prehľadu výkonov v rozhodnom období od 01.08.2008 do 31.07.2009 zistil, že výkon reumatologickej ambulancie i samotnej odporkyne sa neustále zvyšoval, čo viedlo navrhovateľa k rozšíreniu ordinačných hodín. Okresný súd mal preukázané, že navrhovateľ zvýšenú kvalifikáciu odporkyne využíval a súčasne uplatnený nárok pomerne znížil za čas, po ktorý odporkyňa zotrvala po zvýšení kvalifikácie v pracovnom pomere. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V odôvodnení rozsudku č. k. 10C/80/2010-205 zo dňa 25. 07.2012 okresný súd správne uviedol, že odporkyňa sa zaviazala v zmysle uzavretej dohody o zvýšení kvalifikácie v špecializovanom odbore pediatrika traumatológia zo dňa 03.09.2007 zotrvať po úspešnom skončení štúdia v pracovnom pomere u navrhovateľa po dobu 5 rokov (1.826 dní), z ktorých v pracovnom pomere zotrvala 402 dni, od 25.06.2008 do 31.07.2009. Za tohto stavu povinnosť odporkyne nahradiť náklady na získanie kvalifikácie pomerne znížil a uložil jej povinnosť nahradiť len časť nákladov za neodpracovaných 1.424 dní (1.826-402=1.424). Pomerná časť nákladov na jeden deň zodpovedala sume 3,85 EUR (7.036,03:1826) a za 1.424 neodpracovaných dní táto suma zodpovedala čiastke 5.482,40 EUR (3,85 x 1.424 = 5.482,40).

Odporkyňa v odvolaní namietala, že okresný súd neprípustným spôsobom rozhodol o zmene účastníka konania, kedy na miesto Slovenskej republiky, ktorá bola účastníkom konania od podania návrhu až do 13.3.2013 nastúpila Detská fakultná nemocnica s poliklinikou Banská Bystrica. Uvedené tvrdenie nemá oporu v obsahu súdneho spisu. Odvolací súd dodáva, že už z návrhu na začatie konania ako aj jeho príloh vyplývalo, že nárok uplatňuje od začiatku jeden a ten istý subjekt Detská fakultná nemocnica s poliklinikou Banská Bystrica, IČO: 37 957 937. Táto skutočnosť by mohla zostať sporná za predpokladu, ak by navrhovateľ v návrhu neuviedol svoje identifikačné číslo a označenie štatutárneho orgánu, prípadne ak by odôvodnenie návrhu nemalo oporu v pripojených

písomnostiach. Všetky potrebné údaje sa nachádzali aj v dohode o zvýšení kvalifikácie, dohode o zmene pracovnej zmluvy a výpovedi zamestnanca z pracovného pomeru.

Pokiaľ odporkyňa tvrdila, že navrhovateľ nevyužíval jej zvýšenú kvalifikáciu, musela by preukázať, že tomu tak bolo počas najmenej 6 mesiacov za posledných 12 mesiacov pred rozviazaním pracovného pomeru. Po získaní diplomu o špecializácii z 01. 07.2008, t.j. po zvýšení kvalifikácie, odporkyňa pracovala u navrhovateľa od 25.06.2008 do 31. 07.2009, jeden rok a jeden mesiac. Jej výpoveď z pracovného pomeru, ktorá bola zamestnávateľovi daná bez uvedenia dôvodu, je opatrená dátumom 27. 05. 2009. To znamená, že skutočnosti, zakladajúce nevyužívame kvalifikácie ku dňu podania výpovede ani nemohla preukázať, lebo od zvýšenia kvalifikácie do urobenia výpovede neprešlo ani 12 mesiacov, z ktorých sa podľa § 155 ods. 6 písm. d) Zákonníka práce zisťujú a vyvodzujú rozhodujúce skutočnosti, že zamestnávateľ skutočne nevyužíval počas uplynulých 12 mesiacov najmenej šiestich mesiacov kvalifikáciu, ktorú si zamestnanec zvýšil.

Okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie vecne správne, lebo vychádzal z vykonaného dokazovania, ktorým správne a v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav, ktorý správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, aké skutočnosti mal preukázané, ako ich hodnotil z hľadiska právneho posúdenia a akými úvahami sa pri vydaní rozhodnutia riadil. Tvrdenia odporkyne, uvedené v odvolaní, neboli preukázané, preto odvolací súd rozhodnutie okresného súdu potvrdil a v ďalšom len odkazuje na dôvody uvedené v rozhodnutí okresného súdu (§ 219 ods. 2 OSP).»

Základnou východiskovou premisou citovaného rozsudku krajského súdu vo vzťahu k obrannej argumentácii sťažovateľky, podľa ktorej žalobca ako jej zamestnávateľ nevyužíval v posledných 12 mesiacoch počas najmenej 6 mesiacov jej zvýšenú kvalifikáciu v špecializačnom odbore „pediatrická reumatológia“, je konštatácia, že sťažovateľka nepreukázala hodnovernosť a pravdivosť tohto tvrdenia. Dôkaz, ktorý v tomto smere považuje sťažovateľka za kľúčový, a to vyjadrenie príslušnej poisťovne z 23. augusta 2012, podľa vyjadrenia ktorej v rozhodnom období, t. j. v období po zvýšení si kvalifikácie sťažovateľkou, nemala byť sťažovateľka v tejto poisťovni vedená „... ako lekár v špecializačnom odbore pediatrická reumatológia“ vzhľadom na dôkazy produkované

v tomto smere žalobcom (pozri ďalej, pozn.), je podľa názoru ústavného súdu dôkazom len o tom, že príslušná poisťovňa si nespĺnila evidenčnú povinnosť na základe žalobcom riadne si splnenej oznamovacej povinnosti (žalobca nenesie zodpovednosť za nesplnenie si tejto povinnosti poisťovňou, pozn.), ktorej splnenie žalobca aj riadne preukázal listinným dôkazom. Týmto dôkazom však sťažovateľka nijako nepoprela, resp. nevyvrátila hodnovernosť a pravdivosť dôkazov predložených v tomto smere žalobcom, ktorý výpoveďami svedkov, lekárskymi správami, na ktorých sťažovateľka aj fakticky používala odtlačok pečiatky s označením funkcie „*pediater – reumatológ*“, „*pridelením číselného kódu lekára*“ Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ako aj zvýšením počtu ordinačných hodín pre lekára v špecializačnom odbore „*pediatrická reumatológia*“ preukázal, že sťažovateľka v čase po zvýšení kvalifikácie prax v označenom špecializačnom odbore aj fakticky vykonávala. Je nepochybné, že sťažovateľka na popretie týchto dôkazov nepredložila ani nenavrhol žiadne dôkazy [napr. výpovede svedkov alebo vykonanie dokazovania týkajúceho sa jej prideleného číselného kódu lekára, z ktorého je zrejmá špecializácia lekára a ktorý (kód) úrad prideliuje na základe žiadosti, na základe ktorého sa vyhotovuje aj lekárom používaná pečiatka, alebo napr. dôkaz o nepravosti listinných dôkazov predložených žalobcom a pod.]. Sťažovateľka v tejto súvislosti na adresu žalobcom produkovaných dôkazov spochybnila iba výpovednú hodnotu dôkazu o navýšení počtu ordinačných hodín pre lekára špecialistu v odbore „*pediater – reumatológ*“, pretože podľa jej tvrdenia sa tieto ordinačné hodiny neprideliujú na meno lekára, ale na ordináciu všeobecne, takže z tejto skutočnosti nemožno podľa sťažovateľky vyvodit' záver, že počet týchto ordinačných hodín bol zvýšený kvôli tomu, že ona vykonávala predmetnú špecializáciu. V tejto súvislosti sa však vzhľadom na faktickú situáciu u žalobcu ako zamestnávateľa, u ktorého v rozhodnom čase, t. j. v čase po zvýšení kvalifikácie sťažovateľkou, nedošlo k zmene počtu lekárov v dotknutom špecializačnom odbore (resp. sťažovateľka túto skutočnosť netvrdila ani nepreukázala, pozn.), ako aj vzhľadom na nezmenené pracovné úväzky iných lekárov v danom špecializačnom odbore (kvôli ktorým by si zvyšovali množstvo ordinačných hodín, pozn.), možno usúdiť, resp. vyvodit', že potreba zvýšenia ordinačných hodín v tomto špecializačnom odbore vyvstala u zamestnávateľa sťažovateľky práve v príčinnej súvislosti s tým, že sťažovateľka ako lekár

už dlhodobejšie zamestnaný u tohto zamestnávateľa začala vykonávať prax práve v tomto špecializačnom odbore.

Okrem uvedeného ústavný súd, obdobne, ako aj krajský súd, poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka pri ukončení pracovného pomeru u žalobcu neuviedla ako výpovedný dôvod, žeby zamestnávateľ v čase po zvýšení si jej kvalifikácie túto jej odbornosť nevyužíval, resp. žeby jej v tomto odbore neumožnil vykonávať lekársku prax. Sťažovateľka ukončila svoj pracovný pomer u žalobcu ako u svojho zamestnávateľa výpoveďou bez uvedenia dôvodu. Podľa ústavného súdu v uvedenom smere neobstojí ani obranná argumentácia sťažovateľky, podľa ktorej o skutočnosti, že nevykonávala prax v odbore svojej zvýšenej špecializácie, má svedčiť to, že žalobca ako jej zamestnávateľ neuzavrel s ňou o tejto zvýšenej kvalifikácii dodatok k pracovnej zmluve, čo v konečnom dôsledku síce znamená nesúlad medzi *de iure* a *de facto* stavom, avšak ani táto nerovnováha nijako neoslabuje preukázaný skutkový stav o tom, že sťažovateľka lekársku prax v ňou zvýšenom špecializačnom odbore aj fakticky vykonávala, pričom sama sa tiež nedomáhala (nepreukázala, že by sa tak bolo stalo, pozn.) zjednaní nápravy týkajúcej sa zhmotnenia tohto faktického stavu aj v jej pracovnej zmluve.

Ústavný súd sa nestotožňuje ani s námietkou sťažovateľky, žeby sa krajský súd v napádanom rozsudku bol odchýlil od ním skôr vysloveného názoru v skoršom odvolacom rozhodnutí v tejto veci, konkrétne v rozhodnutí sp. zn. 16 Co 237/2011 z 13. októbra 2011, pretože z rozhodnutí predložených samotnou sťažovateľkou vyplýva, že v označenom rozhodnutí, ktorým krajský súd rozhodoval o prvom odvolaní sťažovateľky v danej veci, krajský súd iba konštatoval, že sťažovateľka po zvýšení kvalifikácie pracovala u žalobcu 13 mesiacov namiesto dohodnutej doby 5 rokov, takže úmerne tejto skutočnosti je potrebné znížiť záväzok, ktorý v tejto súvislosti má voči žalobcovi. Uvedenou konštatáciou krajský súd v podstate už v tomto rozhodnutí ustálil, že sťažovateľka fakticky vykonávala u žalobcu prax v dotknutom špecializačnom lekárskom odbore, a to 13 mesiacov, pretože práve s vykonávaním, resp. nevykonávaním tejto praxe po dohodnutú dobu bol žalobcom uplatnený finančný nárok v príčinnej súvislosti. Inými slovami, krajský súd v tomto

rozhodnutí nevyslovil, resp. nedospel k záveru, žeby sťažovateľka nevykonávala u žalobcu prax v dotknutom špecializačnom lekárskom odbore, ale len konštatoval, že túto prax nevykonávala po dobu 5 rokov, ale len počas 13 mesiacov. Vzhľadom na uvedené tak s uvedeným záverom krajského súdu v označenom jeho skoršom rozhodnutí nie je v rozpore ani jeho sťažnosťou napádaný rozsudok.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru o ústavnej udržateľnosti sťažnosťou napádaného rozsudku krajského súdu z hľadiska sťažovateľkou uvedených práv, ktorých porušenie namieta, takže závery krajského súdu nemožno považovať za svojvoľné, arbitrárne, vnútorne rozporné ani odporujúce podstate a účelu aplikovaných právnych noriem.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). O arbitrárnosti a svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Uvedené závery boli podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní úhrady trov konania je viazané

na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tých častiach sťažnosti, ktorými sa sťažovateľka domáhala ich priznania, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2014